

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Doc. JUDr. J. P., CSc.**, so sídlom v K., správcu konkurznej podstaty úpadcu S., a. s., K., proti žalovanému **JUDr. M. W.**, bývajúcemu v K., zastúpenému JUDr. I. R., advokátkou, so sídlom v K., vedeného na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 29 Cb 77/2005,

o 23 435,07 eur s prísl., o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 23. decembra 2011 č. k. 2 Cob 26/2011 – 130, jednomyseľne takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalobcu **o d m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom odvolací súd potvrdil rozsudok, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorým žalobca žiadal zaviazať žalovaného na zaplatenie 706 005 Sk z dôvodu, že riadne nevyúčtoval poskytnutú zálohu na ročnú paušálnu odmenu. Stotožnil sa so skutkovým zistením súdu prvého stupňa, že úpadca a žalovaný uzavreli zmluvu o poskytovaní právnej pomoci, ktorá je v súlade s vyhl. č. 240/1990 Zb., podľa ktorej bola dohodnutá paušálna odmena. Pri skončení zmluvného vzťahu zástupca úpadcu prehlásil, že výška odmeny poskytnutá žalovanému zodpovedá nim poskytnutej právnej pomoci, tak ako bolo dohodnuté. Stotožnil sa aj s právnym záverom, že Jozef Varga, hoci už nebol predsedom predstavenstva úpadcu, bol oprávnený spoločnosť zastupovať a robiť v jeho mene právne úkony v jeho mene robiť a to na základe dohody, že až do zápisu štatutárneho orgánu do obchodného registra bude Jozef Varga spoločnosť zastupovať v rozsahu aký patrí štatutárnemu orgánu. K takémuto postupu oprávňoval čl. 13-B stanov spoločnosti, podľa ktorého predstavenstvo môže poveriť výkonom svojich práv ďalšie orgány a iné orgány.

Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa uviedol, že zákonná úprava postavenia štatutárneho orgánu spoločnosti mu umožňuje na základe splnomocnenia oprávňovať fyzické osoby k zastupovaniu spoločnosti. V prípadoch nevyžadovaných zákonom nemusí byť plnomocenstvo v písomnej forme. Uvedené sa premietlo aj do stanov spoločnosti, kde je jasne uvedené, že predstavenstvo môže poveriť výkonom svojich práv ďalšie orgány a iné osoby (čl. 13, bod B.3). Z výpovedí Jozefa Vargu a žalovaného je zrejmé, že takéto oprávnenie mu bolo dané, čomu nasvedčuje aj skutočnosť, že aj iné zmluvy podpísal po 11. februári 2002. Z uvedených dôvodov potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, ako vecne správny.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 7. februára 2012.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie. V dovolaní uviedol, že prípustnosť dovolania je daná podľa § 237 písm. f) O. s. p. Odňatie možnosti konať pred súdom spočíva v tom, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nie je riadne, výstižne a zrozumiteľne zdôvodnený. Dôvodnosť dovolania je daná tým, že rozhodnutie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení (§ 241 ods. 2 písm. b) a c) O. s. p.). V dovolaní poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného sudu Slovenskej republiky, podľa ktorých je súčasťou základného práva na súdnu ochranu aj právo na zodpovedajúce odôvodnenie rozsudku.

Odvolací súd však v rozsudku opísal len tie skutočnosti, ktoré boli pojaté do rozhodnutia súdu prvého stupňa. Aj jeho nejasný právny záver je totožný so všeobecným záverom súdu prvého stupňa, že postavenie predstavenstva akciovej spoločnosti upravuje Obch. zák. (pričom však nie je pravdou, že je v ňom aj právna úprava týkajúca sa splnomocňovania fyzických osôb) a že stanovy spoločnosti všeobecne upravujú možnosť, aby predstavenstvo poverilo výkonom jeho práva iný orgán alebo fyzickú osobu. Ani jeden z konajúcich súdov sa nevysporiadal s rozdielom medzi poverením a splnomocnením a nevykonal dôkaz výsluchom osoby, ktorá Jozefovi Vargovi splnomocnenie udelila. Postačila im výpoveď Jozefa Vargu a v odôvodnení nevysvetlili v čom bola jeho výpoveď presvedčivá a hodnoverná, keď ju akceptovali bez toho, aby ju vyhodnotili vo vzťahu k listinným dôkazom. Z dokazovania nevyplývalo, odkiaľ by mal žalovaný vedieť, že s J. Vargom bolo dohodnuté, že až do zmeny zápisu štatutárneho orgánu v obchodnom

registri má zastupovať úpadcu. Ani jeden z konajúcich súdov sa nevysporiadal s otázkou opodstatnenosti žalovaného nároku. Dospel však k záveru, že nárok je neopodstatnený a žalovanému patrí ročná paušálna odmena a nie len odmena za pomernú časť kalendárneho roka.

Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nespĺňa základné zákonné požiadavky, dôvody jeho rozhodnutia nemajú oporu vo vykonaných dôkazoch, čoho dôsledkom je aj nesprávne právne posúdenie zastupovania úpadcu J. V. v rozsahu oprávnení, ktoré môžu patriť len štatutárnemu orgánu. Z uvedených dôvodov žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil.

Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O. s. p.), či opravný prostriedok smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním a dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie súdu prvého stupňa, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Podľa § 238 O. s. p. je prípustné dovolanie proti rozsudku, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (ods. 1), proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (ods. 2) a proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V prejednávanej veci nejde o žiaden z vymenovaných prípadov, preto proti predmetnému rozsudku ustanovenie § 238 O. s. p. prípustnosť dovolania nezakladá.

Proti každému rozhodnutiu súdu je však prípustné dovolanie z dôvodov vymenovaných v ustanovení § 237 písm. a) až g) O. s. p. Okrem iných je to aj prípad, ak bola účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f O. s. p.). Tohto dôvodu prípustnosti sa dovoľáva žalovaný.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Za dôvod naplňujúci podmienku prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f) dovolateľ považuje nedostatky odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa. Jeho nedostatočnosť podľa neho spočíva v tom, že odvolací súd sa riadne nevysporiadal s podstatnými argumentmi, ktorými žalovaný odôvodňoval nesprávnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Vzhľadom na uvedenú námietku navrhovateľa bolo potrebné zaujať právny záver o tom, či nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f) O. s. p., alebo či má za následok (len) procesnú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.

Treba prisvedčiť dovolateľovi, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu je aj právo na zodpovedajúce odôvodnenie rozsudku. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý vo svojich ustanoveniach predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní. V nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje Občiansky súdny poriadok aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižších stupňov. Najzávažnejším procesným vadám konania, ktorú sú taxatívne vymenované v § 237 O. s. p., pripisuje Občiansky súdny poriadok osobitný význam – vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania (§ 237 O. s. p.) a zároveň tiež za prípustný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. a) O. s. p.). Aj niektorým ďalším procesným vadám konania nedosahujúcim stupeň závažnosti procesných väd v zmysle § 237 O. s. p. pripisuje Občiansky súdny poriadok význam. Iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, na rozdiel od procesných väd vymenovaných v § 237 O. s. p., považuje síce za relevantný

dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.), nie však za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia podľa dovolacieho súdu nie je procesnou chybou, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. f) O. s. p.

Uvedený záver je obsiahnutý už v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 111/1998 (časť právnej vety „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b) O. s. p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“). Z tohto judikátu vychádza dlhoročná ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá považuje nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu za vadu konania, ktorá môže zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť podľa § 237. O aktuálnosti uvedeného judikátu svedčí okrem iných aj nedávne uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. novembra 2011 sp. zn. IV ÚS 481/2011, podľa ktorého uvedený právny názor k výkladu § 237 písm. f) O. s. p. považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný a neporušujúci základné práva sťažovateľa, ale aj ďalšie rozhodnutia senátov občianskoprávneho kolégia (napr. zo 6. augusta 2009 sp. zn. 2009, 3 Cdo 148/2009, alebo z 20. januára 2011 sp. zn. 3 Cdo 69/2010) a senátov obchodnoprávneho kolégia (napr. z 29. februára 2010 sp. zn. 3Obdo 53/2011 alebo z 30. novembra 2011 sp. zn. 3 Obdo 3/11).

Dovolací súd vychádzajúc z uvedeného judikátu preto dospel k záveru, že na vytýkanú vadu rozhodnutia odvolacieho súdu - nedostatočné odôvodnenie, by mohol prihliadnuť len vtedy, ak by bolo dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu prípustné z iného dôvodu.

Dovolací súd však nesúhlasí ani s tvrdením dovolateľa, že dovolanie trpí nedostatočnosťou a nezrozumiteľnosťou odôvodnenia. Podstatou žalobcom vytýkaných nedostatkov odôvodnenia sú námietky, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nemajú podklad vo vykonanom dokazovaní, nevykonanie dôkazov potrebných pre skutkový záver (nevykonanie dôkazu výsluchom osoby, ktorá udelila splnomocnenie Jozefovi Vargovi), nesprávne hodnotenie vykonaných dôkazov, nerozlišovanie medzi poverením a splnomocnením na konanie v mene spoločnosti a z toho plynúce celkovo nesprávne skutkové a právne závery vedúce k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci. Podľa charakteru

vytýkaných nedostatkov ide skôr o vecnú nesprávnosť dôvodov rozhodnutia ako o ich nedostatočnosť. Uvedené skutočnosti môžu spĺňať podmienky stanovené v § 241 ods. 2 pís. b) O. s. p. (konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci) alebo v § 241 ods. 2 písm. c) (rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci). V oboch prípadoch však ide o nedostatky, ktoré síce zakladajú dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť. Dovolací súd na takéto nedostatky môže prihliadnúť len ak dovolanie spĺňa podmienku prípustnosti.

Keďže vada, z ktorej žalobca vyvodzuje prípustnosť dovolania, podľa dovolacieho súdu prípustnosť dovolania nezakladá a nezistil ani iný dôvod, ktorý by prípustnosť zakladal (§ 242 ods. 1 O. s. p.), dovolanie žalovaného ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením 243b ods. 5 O. s. p. odmietol, ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný. Riadiac sa pritom právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Úspešný žalovaný má podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 244 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. právo na náhradu trov, ktoré mu vznikli v dovolacom konaní. V dovolacom konaní mu však trovy nevznikli, preto mu dovolací súd náhradu trov nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. apríla 2012

JUDr. Peter Dukes, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lucia Blažíčková